

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: J. F., narozena X,
bytem X,
zastoupena JUDr. Vlastimilou Kaufmannovou, advokátkou,
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4,

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2022, č. j. KUUK/182427/2022/ZPZ,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2022, č. j. KUUK/182427/2022/ZPZ, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín (dále jen „magistrát“) ze dne 26. 2. 2021, č. j. MDC/22298/2021. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

proti týrání, ve znění účinném do 31. 1. 2021 (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), kterého se dopustila tím, že dne 4. 11. 2020 v X č. p. X v době od 13:30 do 15:00 hodin jako chovatelka psů plemene pražský krysařík (celkem deset zvířat, z toho osm psů a dvě feny) nevytvořila přiměřené podmínky pro zachování jejich fyziologických funkcí a biologických potřeb tak, aby nedocházelo k bolesti, utrpení a poškození zdraví zvířat, čímž porušila § 13 odst. 1 s odkazem na § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat, neboť chovala zvířata v nevhodných podmínkách (znatelný pach zvířat v prostorách domu, minimální úklid, na podlaze kuchyně psi exkrementy, zbytky granulí, ucpávání análních žláz, přerůstání drápů). Za tento přestupek magistrát podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle § 27 odst. 12 písm. a) zákona na ochranu zvířat uložil žalobkyni pokutu 10 000 Kč. Současně magistrát podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla ve své žalobě, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, když potvrdil rozhodnutí magistrátu, že žalobkyně, byť z nedbalosti, týrala své psy (pražské krysaříky). Žalobkyně nikdy psy netýrala ani neměla množírnu. Žalobkyně se zasloužila o to, že pražský krysařík v České republice zdomácněl a stal se oblíbeným plemenem. Žalobkyně chovala mnoho let pražské krysaříky s průkazem původu a řada jejích psů vyhrála výstavy. Závěr žalovaného o týrání psů a množírně považuje žalobkyně za urážku, neboť pro psy dělala vše, zasvětila jim celý svůj život a nikdy by jim neublížila.
3. Dle žalobkyně vycházel žalovaný z neobjektivního protokolu o kontrole Státní veterinární správy, Krajské veterinární správy pro Ústecký kraj, (dále jen „KVSU“) ze dne 9. 12. 2020 (kontrola provedena dne 4. 11. 2020). Při kontrole chovu pražských krysaříků dne 4. 11. 2020 nepostupovala MVDr. M. jakožto úřední veterinární lékařka v souladu se svým posláním, právními předpisy a povinnostmi. Dle žalobkyně nejsou závěry zmíněné veterinářky podloženy žádným důkazem, nýbrž jsou postaveny na domněnkách (ucpávání análních žláz, přerůstání drápů). Ošetřující zvěrolékař MVDr. D. N., který navštěvuje chov psů žalobkyně a dobře zná zdravotní stav psů, může potvrdit, že psi žalobkyně netrpí ucpáváním análních žláz, přerůstáním drápů, nemají zubní kámen ani záněty uší, a že prostředím, ve kterém jsou psi chováni, je vyhovující.
4. Dle žalobkyně měl být ve správním řízení vyslechnut MVDr. N., který jako ošetřující veterinář zná nejlépe zdravotní stav psů i jejich chovatelské prostředí. Žalovaný však bral zkušeného veterináře jako komerčního veterináře a jeho výslech neprovedl, nicméně MVDr. N. svým vyjádřením ze dne 7. 10. 2020 prokázal, že přestupku týrání psů se žalobkyně nedopustila, a dále prokázal, že v případě chovu žalobkyně se nejedná o množírnu.
5. Dále žalobkyně namítala, že nepovažuje za správný závěr žalovaného, že byl naplněn materiální znak přestupku týrání zvířat, a to škodlivost jednání žalobkyně pro společnost, jelikož všem psům poskytovala řádnou péči, přičemž byly zajištěny jejich biologické potřeby.
6. Žalobkyně na základě výhrad KVSU po první návštěvě MVDr. M. změnila chovatelské zařízení pro psy (klece), kdy každý pes má svou misku, plenu a boudičku. Klece jsou velké a prostorné, umístěné v domě ve vytápěných prostorech. Tyto skutečnosti však MVDr. M. ve svém protokolu ze dne 9. 12. 2020 úmyslně přechází a neobjektivně setrvává na svém závěru ohledně týrání. Dle žalobkyně psi mají pro svůj pohyb k dispozici plochu o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozměrech 250 m², která zahrnuje dvůr a terasu. Prostory jsou denně dezinfikovány přípravky doporučenými KVSU (chloramin, savo a sanytol).

7. Dle žalobkyně Státní veterinární správa, Ústřední veterinární správa, (dále jen „ÚVS“) ve svém potvrzujícím stanovisku ze dne 7. 12. 2022 pouze formálně potvrdila závazné stanovisko KVSU ohledně týrání psů. Potvrzující stanovisko bylo učiněno tzv. od stolu, neboť ÚVS na vlastní oči neviděla, jaký je zdravotní stav psů a jaké mají podmínky pro zachování svých biologických potřeb a fyziologických funkcí.
8. Žalobkyně trvá na tom, že chová psy ve vhodných podmínkách, v domě neexistuje žádný znatelný pach zvířat, několikrát denně se uklízí, psi nemají ucpané anální žlázy ani přerostlé drápy. Při kontrole dne 4. 11. 2020 psi měli vhodné podmínky pro zachování jejich fyziologických funkcí a biologických potřeb. Dle žalobkyně v žádném případě nedocházelo k bolesti, utrpení a poškozování zdraví psů.
9. Žalobkyně dále namítala, že fotodokumentace, kterou provedla MVDr. M., je neobjektivní a zavádějící, protože z ní nelze vycházet a brát ji jako důkaz. Žalobkyně upozornila, že pražský krysařík je jemný a mazlivý pes, který je oddán svému pánovi, přičemž je naopak nedůvěřivý a bojácný ve vztahu k cizím lidem. MVDr. M. přistupovala k fotografování psů neprofesionálně, psi byli vystrašení, báli se. Tomu dle žalobkyně odpovídá výsledek fotografování.
10. S ohledem na v žalobě uvedené vady správního řízení, které se týkaly i rozhodnutí magistrátu, požadovala žalobkyně, aby bylo zrušeno nejen napadené rozhodnutí žalovaného, nýbrž i prvostupňové rozhodnutí magistrátu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. Žalovaný konstatoval, že ze zákona na ochranu zvířat a ze zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) plyne, že v případě, kdy příslušný orgán veterinární správy v odborném vyjádření konstatuje, že došlo k týrání zvířat, musí být toto jeho vyjádření správním orgánem respektováno a jde o stanovisko závazné. Žalovaný není oprávněn pořizovat důkazy, kterými by doplňoval či vyvracel posouzení skutkového stavu (týrání zvířat) učiněné KVSU, resp. ÚVS. Žalovanému následně přísluší posouzení, zda je žalobkyně za jednání kvalifikované jako týrání zvířat odpovědná, a dále stanovení sankce za přestupek.
12. Žalovaný upozornil, že žalobkyní zmiňované vyjádření veterináře MVDr. D. N. nebylo ve správním řízení žalobkyní předloženo.
13. Dle žalovaného většina žalobních námitek směřuje proti odbornému vyjádření KVSU, resp. ÚVS, a proto žalovaný navrhl, aby soud vyžádal od ÚVS spisový materiál a vyjádření k věci.

Vyjádření ÚVS

14. ÚVS k výzvě soudu učiněné dle § 74 odst. 1 poslední věta zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) sdělila, že při přezkumu odborného vyjádření KVSU vycházela z podkladů, jež byly obsahem správního spisu (žalovaného a magistrátu), přičemž žádný jiný vlastní spis ÚVS nemá. Podklady ve správním spise byly pro rozhodnutí ÚVS zcela dostatečné.
15. ÚVS rekapitulovala průběh kontrol chovu psů žalobkyně s tím, že dne 4. 11. 2020 byla provedena kontrola chovu na základě podnětu magistrátu, přičemž od předchozí kontroly Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provedené dne 20. 9. 2019 se podmínky chovu nijak podstatně nevylepšily. Žalobkyně upravila pouze bedny/kotce, aby se do nich dostalo víc světla. Zvířata měla stále omezený pohyb, venčena byla pouze na betonové terase, na zahradu nechodila, potřebu vykonávala převážně v domě, neměla základní hygienické návyky. Nebyly zajištěny vhodné zoohygienické podmínky pro chov. KVSU proto setrvala na svém dřívějším stanovisku ohledně týrání zvířat.

16. K žalobním námitkám stran skutečností uvedených v odborném vyjádření KVSU uvedla ÚVS, že je nepovažuje za důvodné, když žalobkyně nepředložila žádný relevantní podklad, který by měl důkazní hodnotu, neboť toliko obecným nesouhlasem neguje skutečnosti, které byly zjištěny při kontrole úřední veterinární lékařkou KVSU, řádně popsány a zachyceny ve fotodokumentaci.
17. Ze strany ÚVS nedošlo ke znevážení odbornosti ani znalostí soukromého veterinárního lékaře MVDr. N. Žalobkyně však nikdy nepředložila důkazy, které by skutečnosti zjištěné při kontrole rozporovaly, přičemž ani razítko soukromého veterinárního lékaře MVDr. N. a nečitelný podpis na odvolání žalobkyně nelze bez dalšího považovat za vyslovení jiného odborného názoru, který by skutečnosti zjištěné úřední veterinární lékařkou při kontrole rozporoval. Žalobkyni nic nebránilo předložit např. platební doklady o provedených veterinárních úkonech, zdravotní dokumentaci o stavu chovu a zdravotním stavu jednotlivých zvířat, zejména pak zubní karty, když žalobkyně tvrdí, že její psi nemají zubní kámen. ÚVS uvádí, že veterinární inspektorka KVSU MVDr. M. do protokolu zaznamenala všechna objektivní zjištění získaná při místním šetření. ÚVS připomíná, že spolehlivé vyhodnocení plnění podmínek ochrany zvířat v zájmových chovech zajišťují odborně způsobilí úřední veterinární lékaři orgánů veterinární správy. Veterinární vzdělání není jedinou podmínkou, kterou musí úřední veterinární lékaři vykonávající státní veterinární dozor splnit. Výkon dozoru na úseku ochrany zvířat proti týrání mohou vykonávat pouze náležitě kvalifikovaní pracovníci krajské veterinární správy, kteří mají odbornou způsobilost podle § 26 zákona na ochranu zvířat.
18. Námitka žalobkyně, že MVDr. N. nikdy nezjistil, že by v chovu docházelo k týrání psů nebo že by byli psi chováni v nevhodných podmínkách, tak nemá dle ÚVS žádnou relevantní hodnotu ve vztahu ke zjištěným, řádně popsaným a na fotografiích zaznamenaným zjištěním ke dni úřední kontroly. Žádné vyjádření MVDr. N. ze dne 7. 10. 2020 není ÚVS známo, ostatně ani v rámci odvolání proti rozhodnutí magistrátu jím žalobkyně neargumentovala.
19. ÚVS dále odmítla argumentaci žalobkyně, že závěry úřední veterinární lékařky MVDr. M. jsou založeny na jejích domněnkách. Kontrolní zjištění vychází z toho, co úřední veterinární lékařka svými smysly zaznamenala, odborně posoudila a rovněž zachytila na fotografiích. Některé skutečnosti, resp. alterace zdravotního stavu zjištěné smyslovým klinickým vyšetřením lze zaznamenat pouze do protokolu, ale nelze je doložit fotodokumentálně. Výsledky klinického vyšetření jsou však právě podloženy odborností, kterou veterinární inspektorka získala svým vzděláním, a dalšími zkušenostmi. Např. problémy s ucpáváním análních žláz nelze tedy z objektivních příčin doložit fotodokumentací, kdežto např. přerostlé drápy na fotografiích zachytit lze. Na základě kontrolního protokolu a fotodokumentace považuje ÚVS za prokázané problémy psů se zubním kamenem, exkrementy a zápach v domě.

Replika žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Žalobkyně reagovala na vyjádření ÚVS, kdy namítla, že sama ÚVS uvádí, že žádný vlastní spis nemá a že vychází z toho, co uvádí KVSU, z čehož žalobkyně dovozuje, že ÚVS nezajímá, že se jedná o pouhé domněnky KVSU, nikoli prokázané skutečnosti.
21. Tvzení o přerostlých drápech žalobkyně odmítá, když některým jedincům nelze stříhat drápky nakrátko, neboť každý pes má jinak rostlá lůžka. Stejně tak žalobkyně odmítá, že by provozovala množírnu psů.

Ústní jednání soudu

22. Při soudním jednání konaném dne 23. 5. 2023 právní zástupkyně žalobkyně přednesla žalobu, přičemž zčásti citovala a zčásti reprodukovala údaje v žalobě a replice. Zdůraznila, že se žalobkyně ohrazuje proti tvrzení žalovaného, že týrala psy a měla množírnu. Žalobkyně získala řadu medailí a ocenění v souvislosti s chovem pražských krysaříků.
23. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž soudním jednání odkázala na písemná vyjádření žalovaného a ÚVS k žalobě a dále na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konstatovala, že v posuzované věci se jedná o střet pohledů žalobkyně jakožto chovatelky psů na straně jedné a orgánů státního veterinárního dozoru na straně druhé ohledně péče o psy a vhodných podmínek pro jejich chov. V protokolu o kontrole KVSU konané dne 4. 11. 2020 jsou zachyceny skutečnosti podle celospolečenského standardu pro chov zvířat, jak je zaznamenal odborný orgán KVSU. Naproti tomu pohled žalobkyně na vhodnost podmínek pro chov psů je odlišný od uvedeného celospolečenského standardu. Pojem *množírna* byl užit žalovaným pouze v souvislosti s odůvodněním výše pokuty, kdy bylo reflektováno, že se jedná o opakovaně zjištěné nedostatky v chovu velkého počtu psů.
24. Soud provedl důkaz protokolem o kontrole ze dne 9. 12. 2020, č. POK201104001S42130, vyhotoveným veterinární inspektorkou MVDr. M. a rozhodnutím ústředního ředitele ÚVS ze dne 23. 6. 2021, č. j. SVS/2021/069697-G, když zmíněné listiny nebyly součástí správního spisu předloženého soudu, přičemž protokol o kontrole předložila žalobkyně spolu s podáním žaloby a zmiňované rozhodnutí ústředního ředitele předložil žalovaný v související věci sp. zn. 16 A 38/2021, jak bude vysvětleno níže. Dále soud provedl důkaz písemným vyjádřením MVDr. D. N. ze dne 3. 4. 2023.

Posouzení věci soudem

25. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
26. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a proběhlém jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že samotný průběh kontroly chovu žalobkyně dne 4. 11. 2020 je zaznamenán v zápise Magistrátu města Děčín – odboru životního prostředí, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ze kterého plyne, že se kontroly zúčastnila žalobkyně a dále pracovníci magistrátu a KVSU. V zápise jsou zaznamenány údaje ohledně jednotlivých psů a umístění klecí v domě. Dále je v zápise zmíněn zubní kámen zjištěný u psů a dále je uvedeno, že se jedná o neorganizovaný chov po dobu 10 let. Soud konstatuje, že zápis je poměrně stručný, přičemž byl pořízován magistrátem. Podrobnější zjištění ze strany KVSU, která se zúčastnila uvedené kontroly, jsou popsána v protokolu o kontrole ze dne 9. 12. 2020, č. POK201104001S42130, vyhotoveném veterinární inspektorkou MVDr. M. Zjištění v protokolu pak byla v celém rozsahu (doslova) převzata do odborného vyjádření KVSU ze dne 15. 12. 2020, č. j. SVS/2020/144285-U, které bylo zároveň podnětem k zahájení správního řízení se žalobkyní ohledně přestupku týrání zvířat.

28. Výše zmiňované odborné vyjádření KVSU učiněné v souladu s § 24a odst. 5 zákona na ochranu zvířat naplňuje definiční znaky závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ke stejnému závěru dospěla i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek ze dne 14. 10. 2010, č. j. 7 As 46/2010-54).
29. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí magistrátu již podruhé, jelikož jeho předchozí rozhodnutí ze dne 31. 3. 2021, č. j. KUUK/042693/2021/ZPZ, bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 4. 10. 2022, č. j. 16 A 38/2021-65, přičemž věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení z důvodu procesního pochybení žalovaného, který v průběhu odvolacího řízení nevyžádal dle § 149 odst. 7 s. ř. s. od ÚVS potvrzení nebo změnu odborného vyjádření (závazného stanoviska) KVSU za situace, kdy odvolání převážně směřovalo proti prvostupňovému závaznému stanovisku KVSU. Tuto vadu žalovaný v dalším průběhu odvolacího řízení odstranil, kdy vyžádal stanovisko ÚVS jakožto nadřízeného orgánu KVSU.
30. Z obsahu potvrzujícího závazného stanoviska ÚVS ze dne 7. 12. 2022, č. j. SVS/2022/156540-G, soud zjistil, že v něm ÚVS rekapitulovala širší okolnosti předmětného přestupku týrání zvířat s tím, že byla provedena kontrola chovu již dne 20. 9. 2019, kdy bylo zjištěno, že „chovaná zvířata (30 psů starších 6 měsíců a 10 štěňat) jsou týrána ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání (ve znění účinném ke dni kontroly), neboť zvířata jsou chována v nevhodných podmínkách, mají přerostlé drápy, mají nedostatek pohybu, chybí venčení mimo prostor domu a dvorku, v kotcích je nedostatek světla, psi exkrementy různého stáří se nachází v místnostech i na dvorku a celkově je zanedbáván úklid všech prostor, kde se psi pohybují. Uvedené skutečnosti jsou popsány v odborném vyjádření KVS č. j. SVS/2019/122397-U ze dne 11. 10. 2019, jehož součástí byl i návrh na zvláštní opatření spočívající ve snížení počtu chovaných zvířat max. na 3 kusy stejného pohlaví. Rozhodnutím Magistrátu města Děčín, odboru životního prostředí, č. j. MDC/73129/2020 ze dne 8. 7. 2020 mělo být chovatelce odebráno 30 psů. Do městského útulku byli však předáni pouze 2 psi a 1 fena, o ostatních 27 zvířatech chovatelka uvedla, že je prodala nebo darovala osobám, jejichž totožnost odmítla sdělit. KVS obdržela od Magistrátu města Děčín žádost o přehodnocení věci, na základě které provedla dne 4. 11. 2020 další kontrolu chovatelského zařízení. Při kontrole bylo předvedeno 10 zvířat. Podmínky chovu se od předcházející kontroly 20. 9. 2019 nijak podstatně nevylepšily. Chovatelka upravila pouze bedny/kotce, aby se do nich dostalo víc světla. Zvířata měla stále omezený pohyb, venčena byla pouze na betonové terase, na zahradu nechodila. Své potřeby vykonávali psi převážně v domě, celkově byla zanedbávána sanace a dezinfekce všech prostor, nebyly zajištěny vhodné zoohygienické podmínky pro chov, zvířata neměla individuální přístup, neměla základní hygienické návyky. Vzhledem ke kontrole zdravotního stavu psů a chovatelských podmínek KVS setrvala na svém původním stanovisku ohledně týrání zvířat dle § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání (ve znění účinném ke dni kontroly). Uvedené skutečnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jsou popsány v odborném vyjádření KVS č. j. SVS/2020/144285-U ze dne 15. 12. 2020 a zachyceny na pořízených fotografiích.“ Posléze se ÚVS ve svém potvrzujícím stanovisku vyjádřila k odvolacím námitkám žalobkyně, kdy dospěla k závěru o nedůvodnosti odvolacích námitek s tím, že zjištěné nedostatky naplňují znaky skutkové podstaty týrání zvířat uvedené v § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat. ÚVS se ztotožnila s odborným vyjádřením KVSU a sdělila, že považuje vedení přestupkového řízení se žalobkyní za důvodné.

31. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. platí, že „soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.“
32. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65, konstatoval, že „postupuje-li obecně krajský soud dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s., má přezkoumat jiný úkon správního orgánu pouze v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. Dle tohoto ustanovení rovněž platí, že soud přezkoumá zákonnost subsumovaného právního aktu a nepřezkoumává tedy jeho věcnou správnost, což by ostatně bylo například v případech přezkumu závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy z odborného hlediska neproveditelné bez dalšího znaleckého zkoumání závazného stanoviska. Na druhou stranu je třeba reflektovat, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, dovodil, že „obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí.“ ... Rovněž s ohledem na výše podaný právní názor Nejvyššího správního soudu, dle kterého je právě nadřízený dotčený orgán státní správy primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku, přičemž odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska, je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu obsahovalo vylíčení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i předestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné.“
33. Rozlišením pojmů zákonnost a věcná správnost se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 10. 2013, č. j. 4 As 20/2013-72, kde uvedl, že „faktická hranice mezi nezákonností a věcnou nesprávností závazného stanoviska může být sice v některých případech značně tenká, jak uvádí i citovaná literatura, nelze však pominout, že obsah těchto pojmů se přesto zásadně liší. Věcná správnost závazného stanoviska zahrnuje především logický soulad odborných závěrů závazného stanoviska s veřejnými zájmy, které má dotčený správní orgán chránit. Nedostatek takového souladu s chráněnými veřejnými zájmy přitom vždy nemusí být podřaditelný pod pouhý nedostatek zákonnosti závazného stanoviska.“
34. Zdejší soud se plně ztotožňuje s názory Nejvyššího správního soudu ve výše citovaných dvou rozsudcích, přičemž v poměrech posuzované věci konstatuje, že ÚVS se v potvrzujícím závazném stanovisku podrobně zabývala jednotlivými odvolacími námitkami žalobkyně směřujícími proti závaznému stanovisku KVSU. Potvrzující závazné stanovisko bylo ÚVS vydáno ve sféře volného uvážení správního orgánu. Soud tedy nepřezkoumával věcnou správnost závazného stanoviska, nýbrž na základě žalobních námitek přezkoumával jen to, zda při vydání závazného stanoviska postupovala ÚVS v souladu se zákonem, tj. zda Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v procesu předcházejícím vydání závazného stanoviska byla respektována všechna procesní práva žalobkyně, resp. zda nedošlo ke zneužití správního uvážení či k překročení jeho mezí ve smyslu § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

35. Podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat platí, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že týrá zvíře nebo utýrá zvíře.“*
36. Podle § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat platí, že *„za týrání se považuje chovat zvířata v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení.“*
37. Podle § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat platí, že *„každý je povinen zabezpečit zvířeti v zájmovém chovu přiměřené podmínky pro zachování jeho fyziologických funkcí a zajištění jeho biologických potřeb tak, aby nedocházelo k bolesti, utrpení nebo poškození zdraví zvířete, a učinit opatření proti úniku zvířat. Zvíře nesmí být chováno jako zvíře v zájmovém chovu, jestliže nejsou zabezpečeny přiměřené podmínky pro zachování jeho fyziologických funkcí a zajištění jeho biologických potřeb nebo jestliže se zvíře nemůže adaptovat, přestože tyto podmínky zabezpečeny jsou.“*
38. Soud konstatuje, že prakticky všechny žalobní námitky směřují proti závaznému stanovisku KVSU a potvrzujícímu závaznému stanovisku ÚVS, když žalobní námitky zpochybňují, že by žalobkyně týrala zvířata ve svém chovu tím, že je chovala v nevhodných podmínkách a špatně o ně pečovala. Posouzení, zda došlo k týrání zvířat ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat, bylo právě předmětem odborného vyjádření KVSU a ÚVS.
39. K žalobní námitce, že v závazném stanovisku KVSU jsou důkazně nepodložené domněnky úřední veterinární lékařky MVDr. M., soud ve shodě s vyjádřením ÚVS uvádí, že kontrolní zjištění popsaná v kontrolním protokolu a v odborném vyjádření KVSU vychází z toho, co úřední veterinární lékařka (inspektorka) MVDr. M. svými smysly zaznamenala, odborně posoudila a rovněž zachytila na fotografiích. Některé skutečnosti, resp. alterace zdravotního stavu zjištěné smyslovým klinickým vyšetřením, lze zaznamenat pouze písemně, ale nelze je doložit fotodokumentací. Výsledky klinického vyšetření jsou však právě podloženy odborností, kterou veterinární inspektorka získala svým vzděláním a dalšími zkušenostmi. Na pořízených fotografiích z kontroly chovu žalobkyně ze dne 4. 11. 2020 je například dobře viditelné přerůstání drápků psů (viz zejména fotografie fen se jmény Treisi a Zita a psa jménem Muf), nejedná se tedy o domněnky úřední veterinární lékařky, jak namítá žalobkyně. Výsledek klinického vyšetření zvířat je zachycen v protokolu o kontrole a v odborném vyjádření KVSU. Soud konstatuje, že spolehlivé vyhodnocení plnění podmínek ochrany zvířat v zájmových chovech zajišťují odborně způsobilí úřední veterinární lékaři orgánů veterinární správy (veterinární inspektori). Veterinární vzdělání není jedinou podmínkou, kterou musí splnit úřední veterinární lékaři vykonávající státní veterinární dozor. Výkon dozoru na úseku ochrany zvířat proti týrání mohou vykonávat pouze náležitě kvalifikovaní pracovníci krajské veterinární správy, kteří mají odbornou způsobilost podle § 26 zákona na ochranu zvířat. Z požadavků na odbornou způsobilost k výkonu dozoru na úseku ochrany zvířat je zřejmé, že tuto činnost nemohou provádět osoby bez náležité kvalifikace, a je tedy zajištěno, že osoby provádějící kontrolu jsou nadány odbornou způsobilostí k posouzení jednání, při němž může docházet k týrání zvířat, tedy i k posouzení zdravotního stavu zvířat a podmínek chovu.
40. K žalobní námitce, že MVDr. M. při kontrole chovu psů nepostupovala v souladu se svým posláním, právními předpisy a povinnostmi, soud uvádí, že námitka je zcela neurčitá, jelikož není zřejmé, jakou konkrétní povinnost MVDr. M. nesplnila či jaké ustanovení kterého právního předpisu porušila. Není ani zřejmé, v jakém jednání MVDr. M. spatřuje žalobkyně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

postup odporující posláním státního veterinárního dozoru. Proto se soud nemůže uvedenou námitkou blíže zabývat.

41. Co se týče žalobní námitky, že MVDr. D. N., který se stará o chov psů žalobkyně, nikdy nezjistil, že by docházelo u žalobkyně k týrání zvířat, soud uvádí, že týrání zvířat bylo v posuzované věci shledáno ke dni 4. 11. 2020, přičemž z vyjádření žalobkyně v rámci správního řízení, ze žaloby ani z písemného vyjádření MVDr. N. ze dne 3. 4. 2023 není zřejmé, jak často v té době MVDr. N. navštěvoval chov žalobkyně, jaké úkony se zvířaty prováděl, zda všechna zvířata jednotlivě vyšetřoval, zda sledoval vhodnost podmínek v domě pro chov zvířat apod. Soud předpokládá, že MVDr. N. navštěvoval chov psů žalobkyně, když bylo třeba provést nějaké konkrétní veterinární úkony, například očkování. V takovém případě byl kontakt MVDr. N. se psy cílený na provedení konkrétních úkonů dojednaných s žalobkyní, aniž by bylo povinností MVDr. N. zkoumat vhodnost podmínek pro chov psů v domě žalobkyně.
42. Ve správním spise se nenachází žádné vyjádření MVDr. N. k uvedené problematice, ačkoli žalobkyně v žalobě zmiňovala vyjádření MVDr. N. ze dne 7. 10. 2020, tedy ještě z doby předcházející zjištěnému týrání zvířat v posuzované věci k datu 4. 11. 2020. Žalobkyně nedoložila, že by nějaké vyjádření MVDr. N. ve správním řízení předložila. Ve správním řízení ani nenavrhla výslech MVDr. N. První zmínka o ošetřujícím veterinárním lékaři MVDr. N. se objevuje v odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí, kdy v odvolání žalobkyně popírala, že by v jejím chovu docházelo k týrání zvířat. MVDr. N. připojil své razítko a podpis na odvolání žalobkyně. Z razítka a podpisu MVDr. N. lze usuzovat, že tím MVDr. N. chtěl stvrdit, že v chovu žalobkyně nezjistil žádné týrání zvířat, z čehož však dle názoru soudu nelze vyvozovat žádné relevantní závěry v posuzované věci.
43. Žalobkyně v soudním řízení předložila vyjádření MVDr. N. z 3. 4. 2023, označené jako posudek, ve kterém MVDr. N. uvádí, že v chovu žalobkyně „nedochází k žádnému týrání ani jinému ubližování ze strany majitelky. V žádném případě jsem neošetřoval u jejích psů anální žlázy v chovu jmenované. O drápy, srst a vše co patří k chovu se stará zodpovědně, stane se, že u starších jedinců jsou drápy ponechány delší.“ Soud podotýká, že vyjádření MVDr. N. nemá náležitosti znaleckého posudku, ostatně MVDr. N. není soudním znalcem. Jeho vyjádření proto soud provedl jako listinný důkaz.
44. Ze skutečností uváděných MVDr. N. v jeho vyjádření plyne dle názoru soudu tolik, že MVDr. N. nezjistil, že by docházelo v chovu žalobkyně k týrání zvířat, čímž však dle názoru soudu nelze vyvrátit týrání zvířat zjištěné KVSU ke dni 4. 11. 2020.
45. Soud nepovažoval za potřebné provádět při soudním jednání výslech MVDr. N. o tom, že když byl u žalobkyně v domě a prováděl úkony se psy, tak nezjistil žádné týrání, neboť takové údaje by dle názoru soudu nemohly zpochybnit závěry KVSU popsané v jejím protokolu o kontrole a odborném vyjádření. Ostatně soud nemá důvod pochybovat o tom, že sám MVDr. N. žádné týrání zvířat nezjistil, jak uvedl ve svém písemném vyjádření ze dne 3. 4. 2023.
46. Neobjektivitu posouzení podmínek pro chov psů spatřovala žalobkyně dále v tom, že MVDr. M. v protokolu o kontrole nezmiňuje, že oproti její předchozí návštěvě došlo ke změně chovatelského zařízení pro psy (kleci) s tím, že se jedná o velké a prostorné klece umístěné ve vytápěných prostorech a s dostatkem světla. K tomu soud uvádí, že nesouhlasí se žalobkyní, že by MVDr. M. při kontrole dne 4. 11. 2020 uvedené skutečnosti úmyslně přecházela, když naopak v protokolu o kontrole i v odborném vyjádření KVSU na straně 2 je uvedeno, že oproti minulé kontrole, kdy byly klece umístěny na tmavé verandě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a zastíněny celodřevěnou stříškou, jsou nově umístěny v kuchyni a upraveny tak, že do klecí vniká více světla. Obdobně ÚVS na straně 2 potvrzujícího závazného stanoviska konstatovala, že podmínky chovu se od předchozí kontroly provedené dne 20. 9. 2019 nijak podstatně nevylepšily, když žalobkyně upravila pouze bedny/kotce, aby se do nich dostalo více světla.

47. Co se týče žalobní námitky, že psi mají pro svůj pohyb k dispozici plochu o rozměrech 250 m², která zahrnuje dvůr a terasu, soud konstatuje, že dle údajů v odborném vyjádření KVSU žalobkyně sdělila, že psi nejsou vůbec venčeni mimo chovatelské zařízení, a že na zahradu psi chodit moc nechtějí kvůli kopřivám, které se tam hojně nachází.
48. K žalobní námitce, že prostory jsou denně dezinfikovány přípravky doporučenými KVSU (chloramin, savo a sanytol), soud uvádí, že touto záležitostí se zabývala KVSU na straně 3 odborného vyjádření, kde uvedla, že žalobkyně při kontrole sdělila, že dezinfekční prostředky nejsou využívány, neboť „by za dlouhou dobu chovu psů došlo k narušení podlah a zdiva domu a ten by se jim rozpadl.“ Soud proto usuzuje, že pokud žalobkyně uváděla v žalobě v přítomném čase, že „prostory v rodinném domě jsou denně desinfikovány doporučenými přípravky krajskou veterinářkou, to je chloraminem, savem a sanytolem“, tak žalobkyně popisovala aktuální situaci v době podání žaloby, nikoli stav ke dni kontroly 4. 11. 2020.
49. Co se týče žalobní námitky, že ÚVS při vydání potvrzujícího závazného stanoviska vycházela z podkladů a zjištění KVSU, soud uvádí, že se jedná o standardní postup. Předmětem řízení byl přestupek týrání zvířat ze dne 4. 11. 2020. Zahájení správního řízení ohledně daného přestupku bylo provedeno v návaznosti na zjištění učiněná při kontrole chovu žalobkyně dne 4. 11. 2020 a podnět KVSU. Zjištění při dané kontrole vycházela z vyšetření psů MVDr. M. a jejího posouzení podmínek chovu v domě žalobkyně, přičemž daná zjištění jsou v místě a čase jedinečná. Nemělo by význam, aby se ÚVS v roce 2022, tedy s dvouletým odstupem od přestupkového jednání žalobkyně, sama dostavila do domu žalobkyně a posuzovala podmínky chovu, neboť v takovém případě by pochopitelně ÚVS mohla zaznamenat jen aktuální situaci v chovu psů, kdy není vyloučeno, že v průběhu dvou let došlo ke zlepšení podmínek chovu. Z obsahu správního spisu plyne, že část změn chovatelského prostředí popisovaná žalobkyní v odvolání zřejmě nastala až po kontrole provedené KVSU dne 4. 11. 2020. Žalobkyně v odvolání například uvedla, že psi mají velké světlé klece, přičemž soud zjistil, že se zřejmě jedná o nové klece (kotce), o kterých se žalobkyně zmiňovala ve své výpovědi před magistrátem dne 22. 2. 2021, kdy uvedla, že tyto nové kotce ještě KVSU neviděla. Soud konstatuje, že taková zlepšení podmínek chovu zvířat nastala až po kontrole KVSU dne 4. 11. 2020 pochopitelně nemají vliv na posouzení, zda došlo k přestupku, či nikoli.
50. Z výše uvedeného plyne, že ÚVS prakticky neměla jinou možnost než vycházet ze zjištění KVSU popsanych shodně v kontrolním protokolu a odborném vyjádření (závazném stanovisku) a z pořízené fotodokumentace. Dle názoru soudu, pokud žalobkyně nebyla spokojena se zjištěními KVSU při kontrole dne 4. 11. 2020, nic jí nebránilo, aby si sama v té době zajistila odborné veterinární vyšetření například formou znaleckého posudku, který by se zabýval podmínkami chovu žalobkyně a péčí žalobkyně o psy. Pokud by například žalobkyně doložila znalecký posudek z doby kontroly chovu psů, ze kterého by vyplývalo, že o psy je řádně pečováno, nemají zubní kámen, nemají přerostlé drápy atd., jednalo by se o zpochybnění zjištění KVSU, kterým by musela ÚVS a posléze soud věnovat pozornost. Žalobkyně však žádné důkazy k prokázání řádné péče o psy nepředložila. Bylo přitom možné předložit například platební doklady o provedených veterinárních úkonech, zdravotní dokumentaci o stavu chovu a zdravotním stavu jednotlivých zvířat, zejména pak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zubní karty, když žalobkyně tvrdí, že její psi nemají zubní kámen. Soud konstatuje, že písemné vyjádření veterinárního lékaře MVDr. N. z 3. 4. 2023 je poměrně neurčité, kdy MVDr. N. uvedl, že v chovu žalobkyně nezjistil týrání zvířat, což však nevylučuje, že zvířata byla týrána chovem v nevhodných podmínkách, jak plyne z odborného vyjádření KVSU, resp. ÚVS. MVDr. N. dále uvedl, že neošetřoval anální žlázy psů, což však dle názoru soudu nevylučuje, že psi měli problémy s ucpáváním análních žláz. Dále MVDr. N. uvedl, že o drápy a srst se žalobkyně stará zodpovědně, avšak z jeho vyjádření je zřejmé, že do domu žalobkyně se dostával jen několikrát do roka, zejména kvůli očkování, když jinak psi dle jeho vyjádření žádné velké problémy s nemocemi neměli.

51. Co se týče žalobní námitky, že MVDr. M. přistupovala k fotografování psů neprofesionálně a že psi byli vystrašení, soud uvádí, že fotodokumentace sloužila k tomu, aby byly zachyceny například přerostlé drápy, kotce/klece, exkrementy či moč v domě na podlaze apod. Soud připouští, že na některých fotografiích pořízených MVDr. M. při kontrole působí psi nervózně a vystrašeně, avšak výraz psů na fotografiích neměl žádný význam pro zjištění KVSU. Námitku proto soud nepovažuje za důvodnou.
52. Soud provedl při jednání důkaz rozhodnutím ústředního ředitele ÚVS ze dne 23. 6. 2021, č. j. SVS/2021/069697-G, ze kterého zjistil, že žalobkyně uplatnila ve správním řízení námitku podjatosti proti veterinární inspektorce MVDr. M. právě v souvislosti se průběhem kontroly chovu psů dne 4. 11. 2020, kdy žalobkyně dovozovala nepřátelský poměr veterinární inspektorky, což měl dokladovat průběh dané kontroly i předchozí postup veterinární inspektorky. Ředitel KVSU námitku podjatosti zamítl jako nedůvodnou usnesením ze dne 22. 4. 2021, č. j. SVS/2021/049682-U. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím ústředního ředitele ÚVS ze dne 23. 6. 2021, č. j. SVS/2021/069697-G. Tyto skutečnosti dle názoru soudu vyvrací názor žalobkyně, že by MVDr. M. postupovala zaujatě vůči žalobkyni.
53. K obecné žalobní námitce, že se žalobkyně nedopustila týrání psů, že neprovozuje množírnu a že zmíněná obvinění považuje za urážku, kdy žalobkyně zdůrazňovala, že chovu psů zasvětila celý svůj život, vychovala řadu šampionů, účastnila se výstav atd., soud uvádí, že předmětem přestupkového řízení bylo posouzení přestupku týrání zvířat, kterého se měla žalobkyně dopustit dne 4. 11. 2020. Tvrzení žalobkyně o její předchozí úspěšné chovatelské činnosti považuje soud pro danou věc za irelevantní a odkazuje na vyjádření ÚVS k žalobě, kde se konstatuje, že *„v protokolu z kontroly ze dne 4. 11. 2020 je zaznamenáno vyjádření chovatelky, že již 10 let není registrována v žádném chovatelském klubu, vlastní pouze 4 starší psy s průkazem původu, ostatní průkaz původu nemají a je tedy zřejmé, že odchovaná štěňata nemají průkaz původu. Tento chov tedy již 10 let nesplňuje podmínky chovatelského klubu pražských krysaříků. Z toho je tedy evidentní, že chovatelka množila psy plemene pražský krysařík, kteří neměli průkaz původu a nesplňovali podmínky pro jeho získání. Takto odchovaná štěňata je nutné považovat za křížence.“* S tímto názorem ÚVS soud souhlasí a dodává, že předchozí úspěšná chovatelská činnost žalobkyně není zárukou toho, že nikdy nemůže dojít v chovu žalobkyně k týrání zvířat.
54. Co se týče dle žalobkyně urážlivého hodnocení jejího chovu jako množírny, soud uvádí, že zmíněný pojem *množírna*, byť je v obecné mluvě používán řadu let, byl zaveden do právního řádu České republiky až v důsledku novelizace zákona na ochranu zvířat zákonem č. 501/2020 Sb. s účinností od 1. 2. 2021, tedy poté, co se dopustila žalobkyně jednání, které bylo vyhodnoceno ve správním řízení jako přestupek týrání zvířat. Množírna je v § 7a odst. 1 novelizovaného zákona na ochranu zvířat definována jako chov psů nebo koček *„v nevhodných podmínkách, které způsobují jejich utrpení, a ve větším počtu, který jim neumožňuje* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uspokojovat jejich fyziologické, biologické nebo etologické potřeby.“ Správní orgány v posuzované věci vyhodnotily chov žalobkyně jako množírnu s ohledem na zjištěné nevhodné podmínky pro chov zvířat, což odpovídá zjištěnému přestupku týrání zvířat, a soudu se proto nejeví urážlivé použití tohoto pojmu v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v případě žalobkyně. Podstatnou je skutečnost, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí magistrátu je vymezeno přestupkové jednání žalobkyně, aniž by byl užit pojem množírna, jelikož k naplnění skutkové podstaty daného přestupku nebylo vyžadováno zjištění, že se jedná o množírnu.

55. Soud shrnuje, že neshledal nezákonnost odborného vyjádření (závazného stanoviska) KVSU ani potvrzujícího závazného stanoviska ÚVS. Závěry KVSU a ÚVS ohledně týrání zvířat se soudu jeví logicky uspořádané, přičemž ÚVS řádně reagovala na odvolací námitky žalobkyně. Soud neshledal, že by došlo ke zneužití správního uvážení či k překročení jeho mezí ze strany KVSU či ÚVS. Soud opakuje, že mu nepřísluší posuzovat věcnou správnost závazných stanovisek KVSU či ÚVS, jelikož soud nemá odbornou způsobilost k posouzení toho, zda žalobkyně řádně o psy pečovala (prerostlé drápy, zubní kámen apod.) a zda psi měli v domě žalobkyně vhodné podmínky pro zachování svých fyziologických funkcí a zajištění svých biologických potřeb.
56. K žalobní námitce, že nebyl naplněn materiální znak přestupku – společenská škodlivost jednání žalobkyně, protože se žalobkyně o psy řádně starala, soud uvádí, že žalobkyně argumentuje řádnou péčí o psy a vytvořením vhodných podmínek pro jejich chov, což je však formálním znakem skutkové podstaty daného přestupku. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobkyně se o psy řádně nestarala, což vyústilo ve vydání rozhodnutí, že se žalobkyně dopustila přestupku týrání zvířat. Takové jednání žalobkyně je nepochybně společensky škodlivé, neboť je třeba, aby každý člověk, který chová psy či jiná zvířata, se o ně řádně staral a vytvořil jim vhodné podmínky, což se v případě žalobkyně nestalo. Soud proto nepovažuje žalobní námitku za důvodnou.
57. Soud nepovažoval za potřebné provádět v soudním řízení další dokazování navržené žalobkyní. Jednalo se o již zmiňovaný výslech veterinárního lékaře MVDr. D. N. a dále výslechy J. K., S. Š. a M. B., kdy se jedná o osoby, které měly potvrdit, že se žalobkyně o psy dobře starala a nedopustila se týrání. Výpovědi uvedených osob, které nejsou odborníky na danou problematiku, by nemohly vyvrátit zjištění učiněná při kontrole dne 4. 11. 2020 veterinární inspektorkou MVDr. M. Soud neprovedl ani důkazy fotodokumentací žalobkyně předloženou spolu s žalobou, kdy žalobkyně doložila fotografie svých ocenění coby chovatelky pražských krysáříků při různých výstavách a aktuální fotografie chovatelského zařízení, dvorku a zahrady. Tyto důkazy jsou nadbytečné, jelikož nemohou ovlivnit posouzení přestupku týrání zvířat, jak bylo vysvětleno shora.
58. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
59. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. května 2023

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.